

Súd: Krajský súd Trenčín
Spisová značka: 6CoP/39/2021
Identifikačné číslo súdneho spisu: 3221200165
Dátum vydania rozhodnutia: 28. 09. 2021
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Iveta Anderlová
ECLI: ECLI:SK:KSTN:2021:3221200165.1

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Trenčíne v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Ivety Anderlovej a sudcov Mgr. Stanislavy Kollárovej a Mgr. Marka Anovčina v právnej veci navrhovateľky J. L., nar. XX.XX.XXXX, bytom M. č. XX, zastúpenej JUDr. Martinom Gubkom, advokátom so sídlom Partizánske, Hrnčírikova 1/ B, proti bývalému manželovi J. L., nar. XX.XX.XXXX, bytom M. č. XX, o návrhu na určenie výživného na manželku, o odvolaní navrhovateľky proti rozsudku Okresného súdu Bánovce nad Bebravou zo dňa 14. júna 2021, č. k. 1Pc/2/2021-63 takto

rozhodol:

Napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie **p o t v r d z u j e .**

Žiaden z účastníkov **n e m á** nárok na náhradu trov odvolacieho konania.

o d ô v o d n e n i e :

1. Napadnutým rozsudkom súd prvej inštancie výrokom I. zamietol návrh navrhovateľky na určenie výživného. Výrokom II. žiadnemu z účastníkov nepriznal nárok na náhradu trov konania. V odôvodnení uviedol, že navrhovateľka návrhom, doručeným tamojšiemu súdu dňa 11.02.2021 žiadala, aby súd zaviazal jej manžela povinnosťou platiť jej ako manželke výživné vo výške 400 eur mesačne, a to s účinnosťou odo dňa podania návrhu. Z vykonaného dokazovania súd zistil nasledovný skutkový stav: Navrhovateľka pri výsluchu uviedla, že od roku 2017 jej manžel nijako neprispieva na jej výživu a jej osobné potreby ako jeho manželky. K svojmu zdravotnému stavu uviedla, že máva silné migrény. V súčasnosti žije už 5 rokov so svojim súčasným priateľom, pričom náklady na bývanie hradí jej partner. Ona sama nemá žiadny príjem. Evidovaná ako uchádzačka o zamestnanie na ÚPSVaR nie je, dala sa vyradiť pretože ju posielali do jej nevyhovujúcich zamestnaní. V súčasnosti sa jej nedarí nájsť si prácu, z dôvodu jej vyššieho veku a koronakrízy. Majetok vyššej hodnoty nevlastní. Nemá žiadne dlhy, ani pôžičky a ani žiadne úspory. Bývalý manžel navrhovateľky uviedol, že je čakaťom na priznanie starobného dôchodku a momentálne nie je ochotný prispievať navrhovateľke na výživu. Od polovice januára 2021 ukončil pracovný pomer v zahraničí a začiatkom februára 2021 si požiadal o priznanie starobného dôchodku na Slovensku. Momentálne žije v spoločnej domácnosti so synom a žije z úspor už od januára 2021. V súčasnosti jeho úspory predstavujú sumu cca 2.000 eur, pričom ešte z nich bude hradíť náklady spojené s užívaním rodinného domu. Zo správy zamestnávateľa navrhovateľky (TEDi Betriebs s.r.o.) súd zistil, že navrhovateľka bola u nich zamestnaná v období od 10.03.2020 do 30.03.2020. Za dané obdobie jej čistý príjem dosiahol sumu 215,54 eur mesačne. Zo správy zamestnávateľa navrhovateľky (Y&X s.r.o.) súd zistil, že navrhovateľka bola zamestnaná v uvedenej spoločnosti od 13.01.2020 do 17.01.2020, pričom za tieto dni bol jej čistý príjem 44,23 €. Z dokladov švajčiarskeho zamestnávateľa (bývalého) manžela navrhovateľky o jeho mzde za obdobie od februára 2020 do decembra 2020 súd zistil, že hrubá mzda (bývalého) manžela navrhovateľky dosahovala v tomto období sumu 3.800 švajčiarskych frankov, pričom jeho čistá mzda, ktorá mu bola vyplatená bola za uvedené obdobie 1.633,90 švajčiarskych frankov. Z viacerých dokladov predložených navrhovateľkou

vyplýva, že si v priebehu mesiaca apríl 2021 aktívne hľadala prácu u viacerých zamestnávateľov, pričom jej bolo oznámené, že v súčasnosti nemajú pre ňu voľné pracovné miesto. Právne vec súd posúdil podľa § 71 ods. 1, § 75 ods. 1, 2, § 76 ods.1 zákona č. 36/2005 Z.z. o rodine a o zmene a doplnení niektorých zákonov. Súd po vykonanom dokazovaní dospel k záveru, že návrh navrhovateľky na určenie výživného na manželku nie je dôvodný. Súd uviedol, že v priebehu konania došlo k rozvodu manželstva účastníkov tohto konania - navrhovateľky a jej manžela - osoby, ktorá je podľa návrhu povinná platiť výživné, a to rozsudkom sp. zn. 5Pc/7/2020-35 zo dňa 31.05.2021, ktorý nadobudol právoplatnosť dňa 14.06.2021. Súd nemal za preukázanú takú rozdielnu životnú úroveň účastníkov tohto konania, ktorá by odôvodňovala potrebu zaviazat' (bývalého) manžela ako osobu, ktorá je povinná platiť výživné podľa návrhu, na plnenie si vyživovacej povinnosti voči svojej (bývalej) manželke - navrhovateľke. Prihliadol pritom na skutočnosť, že práve navrhovateľka opustila (cca pred 5 rokmi) spoločnú domácnosť, v ktorej žila so svojím (t.č. už bývalým) manželom a v súčasnosti žije v spoločnej domácnosti s iným mužom. Minimálne, pokiaľ ide o časť jej nároku na výživné, ktoré predstavuje náklady na súčasné ubytovanie, tento nárok navrhovateľky nepovažuje súd za dôvodný aj preto, že bývalý manžel jej nijako nebráni v užívaní nehnuteľnosti, ktorú užívala aj pred opustením spoločnej domácnosti. Navrhovateľka je dobrovoľne nezamestnaná, podľa správy z Úradu práce, sociálnych vecí a rodiny Partizánske dňa 19.06.2018, bola vyradená z evidencie uchádzačov o zamestnanie. Súd mal teda v tejto súvislosti za to, že navrhovateľka sa dobrovoľne vzdala majetkového prospechu - nároku na sociálne dávky, na ktoré by inak ako uchádzačka o zamestnanie evidovaná na ÚPSVaR mala nárok. Súd nespochybnil snahu navrhovateľky nájsť si prácu aj bez spolupráce s ÚPSVaR, pričom bola aj krátkodobo zamestnaná, a to od 13.01.2020 do 17.01.2020 (spoločnosť Y&X s.r.o.) a od 10.03.2020 do 30.03.2020 (spoločnosť TEDI Betriebs s.r.o.). Avšak všetky potvrdenia o neúspešnom hľadaní si práce za obdobie od 01.02.2020 až doposiaľ, ktoré navrhovateľka súdu predložila boli buď bez dátumu, alebo z apríla 2021, čo podľa súdu nedokazovalo, že by si aktívne hľadala prácu už pred podaním návrhu na určenie výživného na manželku. V súvislosti so skúmaním schopností, možností a majetkových pomerov povinného (bývalého manžela navrhovateľky) súd zistil, že v čase podania návrhu navrhovateľky na určenie výživného (dňa 11.02.2021) už povinný, bývalý manžel navrhovateľky, nepracoval vo Švajčiarsku a žil z úspor a tak je tomu až doteraz, pričom je zrejmé, že za obdobie cca pol roka sa jeho úspory museli prirodzene zmenšiť. Aj keď bývalý manžel navrhovateľky nepredložil súdu originál zápočtový list, ani oficiálne oznámenie o ukončení jeho práce v zahraničí, z predloženého dokladu o odhlásení zo zdravotného poistenia ako aj z jeho tvrdenia pri výsluchu nemal súd žiadne pochybnosti, že v súčasnosti, a to minimálne od podania návrhu navrhovateľky, vo Švajčiarsku už nepracuje a ani nemal nijako preukázaný opak. Ďalej, pokiaľ aj bola bývalému manželovi navrhovateľky vyplácaná mzda na jeho účet vo švajčiarskych frankoch, konečný stav jeho osobného účtu je vedený v mene euro a nie je z neho zrejmé, že by výška jeho úspor výrazne prekračovala ním uvádzanú sumu cca 2.000 €. Pokiaľ má navrhovateľka pochybnosti o skutočnej výške úspor jej bývalého manžela, ide iba o jej domnienku, ktorú súdu nijakým spôsobom nepreukázala. Ak by aj bývalý manžel navrhovateľky mal v budúcnosti nárok na starobný dôchodok aj zo Švajčiarska, v súčasnosti tomu tak nie je, požiadal si o priznanie starobného dôchodku len za odpracované obdobie na Slovensku. Podľa súdu nebolo možné toto jeho konanie posúdiť tak, že by sa bez vážnejšieho dôvodu pripravil o majetkový prospech (§ 75 ods. 1 zákona o rodine), nakoľko nie je možné vyhodnotiť, či mu vôbec nárok na starobný dôchodok zo Švajčiarska vznikne a navyše ak by, podľa vyjadrenia bývalého manžela navrhovateľky, oň žiadal už teraz mal by nárok nižší ako keď bude žiadať až po dovŕšení 65 rokov života, a teda má vážny finančný dôvod, pre ktorý o priznanie starobného dôchodku zo Švajčiarska doteraz nepožiadala. Po zhodnotení všetkých vyššie uvedených skutočností dospel súd k záveru, že v súčasnej dobe, teda od podania návrhu na určenie výživného na manželku nebol preukázaný taký nadštandardný príjem bývalého manžela navrhovateľky a taká rozdielna životná úroveň účastníkov tohto konania, ktorá by odôvodňovala potrebu dorovnať rozdielnu životnú úroveň oboch účastníkov tohto konania prostredníctvom určenia vyživovacej povinnosti (bývalého) manžela voči (bývalej) manželke, a preto návrh navrhovateľky na určenie výživného v celom rozsahu zamietol (výrok I.). O trovách konania rozhodol súd podľa ust. § 52 C.m.p. tak, že žiaden z účastníkov nemá nárok na náhradu trov konania (výrok II.), keďže nemal za preukázané, že by bolo s ohľadom na okolnosti prípadu spravodlivé, rozhodnúť v zmysle § 55 C.m.p.

2. Proti tomuto rozsudku podala v zákonnej lehote odvolanie navrhovateľka. Poukazuje na skutočnosť, že výlučným vlastníkom rodinného domu, v ktorom mali v minulosti účastníci konania spoločnú domácnosť, je jej bývalý manžel. Navrhovateľka nie je vlastníčkou žiadnej nehnuteľnosti, s výnimkou bezpodielového spoluvlastníctva účastníkov konania k pozemku parc. registra „C“, parc. č. 112, druh pozemku záhrada, o výmere 818 m², ktorý je však prirahým pozemkom k rodinnému domu

so súp. č. 12 vo výlučnom vlastníctve bývalého manžela. Navrhovateľka v priebehu konania pred súdom prvej inštancie poukazovala na dlhodobý výkon práce jej bývalého manžela vo Švajčiarsku a jeho predpokladané nadštandardné príjmy, ktoré z tohto pracovného pomeru dosahoval. Súd podľa navrhovateľky nedostatočne zistil, aký je skutočný príjem bývalého manžela, keď sa uspokojil iba s listinami, ktoré predložil bývalý manžel na základe výzvy súdu, no tieto boli bez pečiatky a podpisu zamestnávateľa. Sám bývalý manžel okrem údajných dokladov o mzde od zamestnávateľa predložil súdu aj výpis z účtu zo za obdobie 01/2021, kde síce úmyselne začiernil sumu kreditných položiek, opomenul však začierniť detaily kreditnej transakcie zo dňa 07.01.2021, kde je ako originálna čiastka uvedená suma 2.000,- CHF, čo pri konverznom kurze 1.1073 predstavuje sumu 1806,20 €. Podľa navrhovateľky bolo zrejmé, že minimálne táto suma bola bývalému manželovi vyplácaná ako suma netto v prospech jeho bankového účtu, pričom toto bola suma už po očistení od odvodov a najmä prednostných zrážkach na stravu a ubytovanie. Bývalý manžel mal tak o všetko postarané a suma, ktorá mu bola každý mesiac pripísaná na účet, bola už suma, ktorú mohol užívať na zlepšenie svojho životného štandardu. Navrhovateľka ďalej uviedla, že bývalý manžel aj napriek výzve súdu nepredložil žiadny doklad o tom, že by sa jeho pracovný pomer vo Švajčiarsku mal skončiť. Otázka existencie a trvania pracovného pomeru bývalého manžela a výška ním dosahovanej mzdy je podľa názoru navrhovateľky v tomto konaní natoľko významná, že jej zodpovedanie nemôže byť vyriešené iba ničím nepodloženou domnienkou súdu. Podľa názoru navrhovateľky, súd prvej inštancie nezistil materiálnu pravdu, keďže z vykonaného dokazovania nevyplývalo, že by bývalý manžel mal ukončiť svoj pracovný pomer vo Švajčiarsku. Navrhovateľka poukázala tiež na to, že bývalý manžel v konaní predkladal listiny, údajne pôvodom od zamestnávateľa, o ktorých pravosti podľa navrhovateľky možno mať dôvodné pochybnosti, no súd sa s nimi napriek tomu plne uspokojil a pri svojom rozhodnutí vychádzal z ich obsahu. Bývalý manžel mal skončiť pracovný pomer aj napriek tomu, že jeho vyživovacia povinnosť na navrhovateľku ešte v danom čase trvala. Preto aj v tejto súvislosti vzniká legitímna otázka, či takéto správanie bývalého manžela nie je vzdanie sa majetkového prospechu v zmysle ustanovenia § 75 ods. 1 Zákona o rodine. Pokiaľ ide o pomery na strane navrhovateľky, navrhovateľka mala za to, že súd prvej inštancie nespochybnil jej snahu o zabezpečenie zdroja príjmu z pracovného pomeru, o ktorý sa pokúša a aj v minulosti pokúšala u regionálnych zamestnávateľov. Vyradenie z evidencie uchádzačov o zamestnanie navrhovateľka pred súdom vysvetlila. Navrhovateľka nebola pasívna a svoj skutočný záujem o zamestnanie v konaní preukazovala aj tým, že posledný pracovný pomer mala ešte v marci 2020 u zamestnávateľa Tedi, tento však bol z dôvodu nástupu pandémie skončený. Na základe vyššie uvedených skutočností navrhovateľka žiadala, aby odvolací súd napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie zrušil a vrátil vec súdu prvej inštancie na ďalšie konanie.

3. Bývalý manžel navrhovateľky v písomnom vyjadrení k odvolaniu navrhovateľky uviedol, že rozhodnutie súdu prvej inštancie považuje za vecne správne, keď bolo jednoznačne preukázané, že návrh navrhovateľky na výživné je neadekvátny. Uviedol, že ako poberateľ starobného dôchodku nie je v momentálnej situácii, aby mohol akýmkoľvek spôsobom byť finančne schopný vyživovať navrhovateľku. V konaní dokladoval, aký mal príjem z práce na farme vo Švajčiarsku, v ktorej skončil v polovici januára 2021 z vlastného rozhodnutia a na základe situácie s kovidom. Od druhej polovice januára sa nepretržite zdržuj na území Slovenska. Začiatkom februára 2021 si požiadal o priznanie starobného dôchodku, ktorý mu bol priznaný dňa 09.06.2021. Bývalý manžel navrhovateľky ďalej uviedol, že momentálne žije v rodinnom dome v Nedašovciach. Do termínu priznania starobného dôchodku žil len z úspor. Nesúhlasil s tvrdením navrhovateľky, že súd v konaní nedostatočne zistil výšku jeho príjmu, ako aj to, že sa jeho pracovný pomer vo Švajčiarsku mal skončiť. Taktiež považoval pochybnosti zo strany navrhovateľky o pravosti predkladaných listín v konaní za ničím nepodložené. Dôvodom skončenia pracovného pomeru bolo dosiahnutie dôchodkového veku a situácia s pandemiou covid. Bývalý manžel navrhovateľky bol toho názoru, že navrhovateľka v konaní nepreukázala, že je nútená, aby ju vyživoval. Namietal tiež tvrdenie o tom, že by bola navrhovateľka vyučená krajčírka. Podľa názoru bývalého manžela navrhovateľky, súd správne konštatoval, že potvrdenia o hľadaní si zamestnania za obdobie od 01.02.2020 do apríla 2021 bez dátumu alebo len s dátumom apríl 2021 nepreukazujú, že by si navrhovateľka aktívne hľadala prácu. Navrhovateľke po zdravotnej stránke nič nebráni tomu, aby sa mohla zamestnať. Navrhoval, aby odvolací súd napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie ako vecne správny potvrdil.

4. Navrhovateľka v písomnej replike k vyjadreniu bývalého manžela uviedla, že trvá na svojich argumentoch uvedených v odvolaní. Zopakovala svoju argumentáciu k tomu, že bývalý manžel v konaní nepredložil žiaden dôkaz o tom, že jeho pracovný pomer bol ukončený. Poukázala na to, že podľa

oznámenia o výplate dôchodku zo dňa 09.06.2021, ktorý tvorí prílohu jeho vyjadrenia, bola bývalému manželovi za obdobie od 01.01.2021 do 07.08.2021 dodatočne vyplatená suma 5.009,79 €, pričom návrh na začatie súdneho konania bol zo strany navrhovateľky podaný dňa 14.02.2021 a manželstvo účastníkov konania bolo rozvedené dňa 14.06.2021. Bývalý manžel počas pracovného pomeru bol schopný dosiahnuť mzdu v minimálnej sume 1.806,20 € netto a jeho životná úroveň mu umožňovala vytvárať si priebežne úspory a napokon mu bola za rozhodujúce obdobie doplatená suma 5.009,79 € titulom nároku na dôchodok. Navrhovateľka rodinný dom vo výlučnom vlastníctve bývalého manžela neužíva a nemá preto dôvod, aby znášala náklady na bývanie bývalého manžela. Navrhovateľka na záver svojho vyjadrenia zopakovala svoje argumenty o tom, že z jej strany je ochota sa zamestnať. Navrhovala, aby odvolací súd jej odvolaniu v celom rozsahu vyhovel.

5. Krajský súd v Trenčíne ako súd odvolací preskúmal vec podľa § 379 a § 380 zákona č. 160/2015 Z.z. Civilný sporový poriadok (ďalej len "CSP"), bez nariadenia odvolacieho pojednávania podľa § 385 ods. 1 CSP, keď nebolo potrebné zopakovať ani doplniť dokazovanie a nevyžadoval to ani dôležitý verejný záujem v spojení s § 219 ods. 3 CSP a dospel k záveru, že napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie je potrebné podľa § 387 ods. 1 CSP ako vecne správny potvrdiť z nasledovných dôvodov:

6. Podľa § 71 ods. 1 zákona č. 36/2005 Z. z. o rodine v znení neskorších predpisov (ďalej len „Zákon o rodine“), manželia majú vzájomnú vyživovaciu povinnosť. Ak jeden z manželov túto povinnosť neplní, súd na návrh niektorého z nich určí jej rozsah tak, aby životná úroveň oboch manželov bola v zásade rovnaká. Pri rozhodovaní o určení rozsahu vyživovacej povinnosti súd prihliadne na starostlivosť o domácnosť.

7. Podľa § 75 ods. 2 Zákona o rodine, výživné nemožno priznať, ak by to bolo v rozpore s dobrými mravmi; to neplatí, ak ide o výživné pre maloleté dieťa.

8. V zmysle uvedeného ustanovenia § 71 Zákona o rodine vychádza zákonná vyživovacia povinnosť medzi manželmi z požiadavky, že manželia majú mať rovnakú životnú úroveň, čo je odôvodnené rovným postavením v právach a povinnostiach oboch manželov v manželstve. Súd musí podľa § 75 ods. 1 Zákona o rodine prihliadnuť na odôvodnené potreby oprávneného, ako aj na možnosti, schopnosti a majetkové pomery povinného, pričom musí prihliadnuť aj na starostlivosť o spoločnú domácnosť (pokiaľ ju účastníci vedú) a o starostlivosť o mal. deti pochádzajúce z manželstva účastníkov, prípadne aj na skutočnosti týkajúce sa rozporu s dobrými mravmi. Dobré mravy predstavujú nepísané pravidlá slušnosti, ľudskosti, tolerancie, poctivosti a dôvery. Tieto nie sú presne definované a vychádzajú zo všeobecne akceptovaných mravných princípov prevažnej časti spoločnosti. Ako rozpor s dobrými mravmi možno posúdiť aj také konanie, ktoré je v rozpore s obsahom manželstva v zmysle ustanovenia § 18 Zákona o rodine, podľa ktorého sú manželia povinní žiť spolu, byť si verní, vzájomne sa rešpektovať svoju dôstojnosť, pomáhať si, starať sa spoločne o deti a vytvárať zdravé rodinné prostredie.

9. V predmetnej veci z obsahu spisu vyplýva, že rozsudkom Okresného súdu Bánovce nad Bebravou č. k. 5Pc/7/2020-35 zo dňa 31.05.2021, právoplatným dňa 14.06.2021 došlo k rozvodu manželstva navrhovateľky a bývalého manžela, proti ktorému návrh na určenie výživného smeruje. Z návrhu na rozvod manželstva podaným bývalým manželom vo vyššie uvedenom konaní vedenom pod sp. zn. 5Pc/7/2020 vyplynulo, že navrhovateľka si v období, keď bývalý manžel odišiel pracovať do Švajčiarska našla priateľa, za ktorým sa odsťahovala do Trenčína, potom ďalšieho priateľa v Bánovciach nad Bebravou a momentálne býva s priateľom v Partizánskom, čo podľa bývalého manžela spôsobilo rozpad manželstva. Bývalý manžel navrhovateľky sa snažil o udržanie manželstva, prvú neveru jej odpustil, avšak po opakujúcej sa nevere už to nebolo možné. Navrhovateľka na pojednávaní v konaní o rozvod manželstva nepoprela tvrdenia bývalého manžela o manželskej nevere, potvrdila, že má priateľa, s ktorým žije 5 rokov v jednej domácnosti. S bývalým manželom nevedie spoločnú domácnosť a ani s ním nehospodári. Približne 5 rokov už spolu nežijú a každý vedie samostatný život. Z uvedeného tak vyplýva, že hlavnými dôvodmi rozpadu manželstva účastníkov konania bola skutočnosť, že navrhovateľka opustila spoločnú domácnosť s bývalým manželom, keď tento pracoval v zahraničí, pričom si našla priateľa, s ktorým žije a s ktorým vedie spoločnú domácnosť. Manželstvo si neplnilo svoju funkciu už dlhodobo, a to najmenej 5 rokov pred rozvodom manželstva, medzi manželmi neboli žiadne citové väzby a manželstvo bolo iba formálnym zväzkom.

10. I keď skutočnosť, že manželia spolu nežili, podľa ustálenej judikatúry, na ktorú poukázala aj navrhovateľka, nemá vplyv na to, že manželia majú mať rovnakú životnú úroveň, podľa názoru odvolacieho súdu, súd prvej inštancie správne prihliadol aj na to, že manželstvo navrhovateľky a bývalého manžela bolo iba formálnym zväzkom, keď obidvaja manželia nevedli spoločnú domácnosť, navrhovateľka si našla priateľa, s ktorým býva 5 rokov v spoločnej domácnosti. Pri určení vyživovacej povinnosti medzi manželmi, nemožno porovnávať len mechanicky rovnosť v majetkovej oblasti manželov, ale je potrebné skúmať aj osobitosti vyplývajúce z osobných, pracovných, zdravotných a iných špecifik týkajúcich sa manželov, ako aj osobitosti vzájomného vzťahu medzi manželmi, a to aj v kontexte posudzovania dobrých mravov. Faktický stav medzi navrhovateľkou a bývalým manželom bol už dlhodobo taký, ako keby neboli manželmi. V tomto zmysle rozsudok o rozvode manželstva len potvrdzoval takýto dlhodobo existujúci stav. V predmetnej veci manželstvo navrhovateľky a bývalého manžela neplnilo svoju funkciu a už dlhodobo bolo iba faktickým zväzkom, v ktorom absentovala aj vzájomná solidarita medzi manželmi, k čomu bolo potrebné prihliadnuť aj v prípade rozhodovania o vyživovacej povinnosti medzi manželmi, pričom z konania o rozvod manželstva vyplývalo, že príčinou rozvodu manželstva bola práve tá skutočnosť, že navrhovateľka si našla priateľa a opustila spoločnú domácnosť. Navrhovateľka si tak bez závažných dôvodov neplnila svoje povinnosti vyplývajúce z manželského zväzku v zmysle uvedeného § 18 Zákona o rodine, najmä v otázke toho, že manželia sú povinní žiť spolu a byť si verní. Podľa názoru odvolacieho súdu by bolo v rozpore s dobrými mravmi manželovi, ktorý si svoje povinnosti plnil, a to aj prácou v zahraničí v záujme zarobiť pre rodinu viac finančných prostriedkov, uložiť povinnosť plniť výživné navrhovateľke, ktorá si povinnosti vyplývajúce z manželského zväzku neplnila.

11. V kontexte posudzovanej veci preto nebola podstatná výška príjmov a výdavkov manželov, resp. zistenie ich životnej úrovne, ale tak ako bolo uvedené vyššie, ich vzájomný vzťah, plnenie si manželských povinností v zmysle § 18 Zákona o rodine a príčiny, ktoré viedli k rozvratu manželstva, keď v tomto smere by určenie výživného na manželku bolo v rozpore s dobrými mravmi. Za tohto stavu tak odvolací súd dospel k záveru, že návrh navrhovateľky na určenie výživného na manželku bol neopodstatnený v celom rozsahu z dôvodu, že priznanie výživného by bolo v rozpore s dobrými mravmi.

12. Podstatná časť námietok navrhovateľky v odvolaní sa ale týkala práve zistenia životnej úrovne bývalého manžela a skutočnosti, či tento skončil pracovný pomer vo Švajčiarsku, a preto odvolací súd k týmto námietkam navrhovateľky na doplnenie uvádza, že skončenie uvedeného zamestnania bývalého manžela navrhovateľky, aj keď v konaní nebol predložený doklad, z ktorého by výslovne skončenie pracovného pomeru vyplývalo, bolo podľa názoru odvolacieho súdu dostatočne preukázané. V spise sa na č.l. 59 nachádza správa o tom, že bývalý manžel navrhovateľky bol odhlásený zo systému zdravotného poistenia vo Švajčiarsku. I keď tento dokument nie je autorizovaný, bolo potrebné naň prihliadať. Rovnako skutočnosť, že bývalému manželovi bol priznaný starobný dôchodok na Slovensku nasvedčuje tomu, že došlo k ukončeniu pracovného pomeru. Bývalý manžel navrhovateľky aj na pojednávaní konanom dňa 31.05.2021 vo veci rozvodu manželstva sp. zn. 5Pc/7/2020 uvádzal, že je bez zamestnania. V konaní, ako konštatoval aj súd prvej inštancie nebol preukázaný opak, t. j. že by bývalý manžel navrhovateľky bol stále vo Švajčiarsku zamestnaný, ako tvrdila navrhovateľka. Súd prvej inštancie preto dospel k správne záveru, že bývalý manžel navrhovateľky ukončil pracovný pomer vo Švajčiarsku minimálne koncom mesiaca január 2021, t. j. ešte pred podaním návrhu na určenie výživného na manželku na súd. Pokiaľ ide o namietané zistené majetkové pomery bývalého manžela navrhovateľky, z vykonaného dokazovania nebol preukázaný rozdiel v životnej úrovni manželov, ako konštatoval aj súd prvej inštancie. Bývalý manžel je výlučným vlastníkom rodinného domu a pozemkov evidovaných na LV č. 335, k. ú. Nedašovce, okres Bánovce nad Bebravou. Uvedené nehnuteľnosti, v ktorých bývalý manžel býva, ale nie sú takej povahy, predajom ktorých by mohlo dôjsť k zvýšeniu životnej úrovne bývalého manžela. Okrem uvedeného, súd prvej inštancie správne konštatoval, že v užívaní nehnuteľnosti, v ktorej má navrhovateľka evidovaný trvalý pobyt vo vlastníctve bývalého manžela, jej tento nijakým spôsobom nebránil.

13. K námietke navrhovateľky, že prípadné skončenie pracovného pomeru manžela v čase, kedy manželstvo trvalo, treba považovať za vzdanie sa bez dôležitého dôvodu výhodnejšieho zamestnania, zárobku, majetkového prospechu podľa § 75 ods. 1 Zákona o rodine, odvolací súd uvádza, že predmetné ustanovenie slúži predovšetkým na ochranu pred špekulatívnymi konaniami povinných osôb, ktoré sa vzdajú bez dôležitého dôvodu výhodnejšieho zamestnania, zárobku, majetkového prospechu. Za takéto konanie nie je možné považovať tú skutočnosť, že bývalý manžel navrhovateľky dovŕšil dôchodkový vek,

v dôsledku čoho požiadal o priznanie starobného dôchodku a v tejto súvislosti ukončil pracovný pomer. Vznik nároku na starobný dôchodok a s tým súvisiace dobrovoľné rozhodnutie ukončiť pracovný pomer vzhľadom na existenciu objektívnych dôvodov, t. j. vek bývalého manžela, nie je možné v predmetnej veci posúdiť ako špekulatívne konanie bývalého manžela s cieľom vyhnúť sa platenia výživného, zvlášť za stavu, kedy ešte v čase ukončenia pracovného pomeru, či v čase podania návrhu na určenie výživného navrhovateľkou, nebola určená vyživovacia povinnosť bývalého manžela, a preto tento ani nemohol vedieť a mať tak úmysel vyhnúť sa plateniu výživného.

14. Ani ostatné odvolacie námietky navrhovateľky o nerovnakej životnej úrovni manželov v období od podania jej návrhu do zániku manželstva rozvodom nemohli viesť k zmene napadnutého rozsudku súdu prvej inštancie, ktorý návrh navrhovateľky zamietol, nakoľko priznanie manželského výživného v danej veci by bolo v rozpore s dobrými mravmi vzhľadom na príčiny rozpadu manželstva, ktorými bola manželská nevera navrhovateľky.

15. Vzhľadom na uvedené, odvolací súd napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie podľa § 387 ods. 1 CSP ako vecne správny potvrdil.

16. O trovách odvolacieho konania rozhodol odvolací súd v zmysle § 52 CMP v spojení s § 396 ods. 1 CSP tak, že žiaden z účastníkov konania nemá nárok na náhradu trov odvolacieho konania. V mimosporových konaniach platí zásada, že žiadny z účastníkov nemá nárok na náhradu trov konania, ktoré si v konaní platil (§ 49 CMP). Odvolací súd nezistil dôvody pre ktoré by bolo spravodlivé vzhľadom na okolnosti prípadu náhradu trov odvolacieho konania niektorému účastníkovi konania priznať. Každý z účastníkov si teda sám znáša trovy, ktoré v konaní platil.

17. Toto rozhodnutie bolo prijaté senátom Krajského súdu v Trenčíne jednomyseľne.

Poučenie:

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 CSP) v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy (§ 427 ods. 1 CSP).

Dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom (§ 429 ods. 1 CSP).

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh) (§ 428 CSP).